

mansättningsvis, såsom Jord-, Ler-, Blodklimp, m. m. Man säger äfv. Guldklomp. — 2) Benämning på ett slags tillredning af näringsämnen, då de formas i små mer eller mindre runda bollar och kokas. Nyttjas antingen som särskilt rätt, eller att äta till soppor. *K-ar och fläsk. K-ar i köttsoppa.*

KLIMPA SIG, v. r. 1. Formera sig i klimpar.

KLIMPIG, a. 2. Som består af, är uppblandad med klimpar.

KLINGA, f. 1. 1) Långt och smalt, i allmänhet flatt, egghvasst eller spetsigt stycke stål eller jern, som begagnas till skärning, huggning eller stickning. *K-n på en värja, sabel, knif, dolk, borrh.* — Bildar sammansättningar med alla dessa ord; således: Värjklinga, &c. — *Syn. Blad.* — 2) Säges äfv. ofta i st. f. Värja, Sabel. *Min k. skall färgas röd i fienders blod.* (Fig.) *Låta springa öfver k-n*, döda, nedsabla, nedhugga fiender efter vunnna batalj, i stormad stad, fästning, o. s. v.

KLINGA, v. n. 1. 1) Gifva klang (se d. o.). *Glas k., när man stöter dem emot hvarandra. Silfver k-r.* (Ordspr.) *Har jag det som k-r, nog får jag dem som springa*, har man pengar, nog får man dem som vilja biträda en. — 2) *K. med glaset* ell. blott *k.*, vid drickande stöta ihop glaset, så att de klinga. — *K-nde*, part. pres. *K. ton. Ljuft k. Med k. spel och flygande fanor*, under full militärmusik och med utvecklade fanor. Adjektivt säges äfv.: *K. mynt*, prägladt af ädla metaller (guld eller silfver).

KLINGANDE, n. 4. 1) Se *Klang*. — 2) *K. med glaset* ell. blott *k.*, glasens hopstötning vid drickande.

KLING KLANG! eller **KLINGELIKLANG!** (fam.) Interjektion, som genom själva ljudet efterhärmar kroppars klingande.

KLINGKLING, kl'nnngklånnng, n. 3. sing. (fam.) Klingande ljud.

KLINGSMED, m. 3. Smed, som tillverkar värj-, sabel-, knifklingsor o. d.

KLINGSMIDE, n. 4. Tillverkning af alla slags skärande verktyg.

KLINGSTÅL, n. sing. Stål af medelhård sort, utan jern, väl garfvadt och räckt i 3 till 3½ alns långa stänger.

KLINIK, -i'k, f. sing. (med.) Praktisk undervisning i läkekonsten, vid sjuksängen.

KLINK, kl'nnngk. (skepp.) *Byggd på k.*, då bordläggningsplankorna äro fastnaglade med sidokanterna öfver hvarandra.

KLINK, kl'nnngk, se *Klinkert*.

KLINKA, kl'nnngka, f. 1. Kolf eller regel, som tjänar till stängningsmedel på dörrar, hvilka icke äro försedda med lås, och som upplyftes ell. nedfälls medelst ett trycke.

KLINKA, kl'nnngka, v. n. 1. (fam.) Sitta och fingra tangenterna på ett klaver eller fortepiano, utan att kunna spela; äfv. spela dåligt och hackigt på ett sådant instrument. — *Klinkande*, n. 4. o. *Klinkning*, f. 2.

KLINKA, kl'nnngka, v. a. 1. (skepp.) *K. en bult*, utahamra ändan af en bult till hufvud. Jfr *Klinkbult*.

KLINKBULT, m. 2. (skepp.) Vänlig bult, som drifves hel och hållen genom träet, så att en ring eller plåt kan sättas på ändan, mot hvilken bulten hamras, tills den bildar ett hufvud.

KLINKERT, kl'nnngk'rt, m. sing. En murstenssort, hård som sten, grågul och begagnad

till brunshvalf, vattenmurning, m. m. Kallas äfv. Klink och Klinksten.

KLINKHAKE, kl'nnngkhåke, m. 2. pl. — *hakar*. Hake på en klinka.

KLINKOR, kl'nnngkärr, f. 1. pl. De köttiga delarne af sätet.

KLINKSTEN, kl'nnngkstén, m. sing. Se *Klinkert*.

KLINOMETER, se *Clinometer*.

KLINT, m. 2. 1) Öfversta delen af ett berg, när den är brant och spetsig. — 2) (pop.) Hufvud, skalle (isyunn. hjessan och pannan). *Slå någon i k-en.*

KLINT, m. sing. (bot.) 1) Örtsläglet *Centaurea*. — 2) Örten *Agrostemma Githago*.

KLINTAR, m. 2. pl. Se *Klinkor*.

KLIPPA, f. 1. Fristående, jordfast, i ett helt sammanhängande massa af sten, ofta enstaka, brant, hög och spetsig. *Berg och k-ppor. En strand, full med k-ppor. Hafvet är der fullt af k-ppor.* — *Ss. Klippfull.*

KLIPPA, v. a. 2. (1 landskapsmål: Impf. *Klapp. Sup. Kluppil.*) 1) Med sax afskära. *Låta k. af sig skägget. K. häret af någon. K. ull.* — *K. af, bort, ändam*, se *Akklippa*, &c. — 2) Med sax stycka, dela, genomskära. *K. tyg, papper. K. sönder. K. till, upp, ut.* se *Tillklippa*, &c. — 3) Med sax afkorta; skära, putsa, jemna i kanterna, utomkring. *K. hår. K. naglarna. K. träd. K. papper, en hatt i kanterna. K. vingarna på en fågel.* (Fig.) *K. vingarna på någon*, se *Stäcka*. — 4) *K. någon*, med sax afkorta och putsa dess hår. *K. ett får*, med ullsax aftaga dess ull. — 5) (fig. fam.) Preja, skinna, bedraga på penningar. *K. någon.* — V. n. 1) (om saxar) Vara hvass, bita. *Saxen k-pper ej*, är för slö, tar ej. — 2) *K. med ögonen*, tidt och ofta blinka med dem. *K. med öronen* (om hästar), hastigt resa upp dem. — *Klippt*, part. pass. (Fam.) *Det passar, som det vore klippt och skuret åt mig*, som om det enkom vore gjordt åt mig. (Fig. fam.) *Vara k. och skuren till något*, vara dertill utmärkt väl passande. *Det skall ändå vara klippt*, säges om den, som af envishet alltid vill ha rätt och sista ordet, om han än har aldrig så orätt.

KLIPPANDE, n. 4. Se *Klippning*.

KLIPPARE, m. 3. I. 1) En, som klipper. Har sammansättningen *Myntklippare*. — 2) (fig. fam., med anledning af myntklippare) Se *Skålm*.

KLIPPARE, m. 3. II. (t. *Klepper*) 1) Benämning på ett slags små, qvicka, snällfotade ridhästar, som användas till kurirhästar, till hästar för domestiker, till jagt, äfven till promenadridter för damer och gossar. — 2) Fiskslägdet *Chaetodon*.

KLIPPDUFVA, f. 1. En art dufva, omkring 14 tum lång, blågrå, halsen skimrande i grönt, bröstet i purpur, bakryggen hvit; bor i skrofliga klippor vid hafvet. Är urstammen till de tama dufvorna. *Columba Livia*.

KLIPPFAST, a. 1. Fast, stadig som klippan.

KLIPPFISK, m. 2. 1) Benämning i handeln på en sort torkad Stortorsk (*Gadus Morrhu*). — 2) a) Fiskslägdet *Chaetodon*. — b) En art deraf, med en lång och smal mun, lik en näbb, hvarmed han sprutar vatten flera fot uppåt klipporna på insekter, dem han sålunda fångar. *Chaetodon rostratus*.

KLIPPRUND, m. sing. Sammanhängande stenbotten i hafvet.

KLIPPHÖNA, f. 1. Ett slags fågel i Guiana, stor som en dufva, brandgul, med en dubbel, solfjäderlik fjäderkam i hufvudet. *Pipra rupicola*.